

– VOORWOORD –

Het verhaal ‘Het Convent’ is de vrucht van een lange zoektocht naar meer diepgang in het leven. En vooral van vele momenten van ontvankelijk kijken naar de natuur, of met gesloten ogen genieten van zalig nietsdoen. ‘Je ne pense pas, donc je suis.’ (Ik denk niet, dus ik ben.)

Het gaat om elementen van onze samenleving die essentieel zijn en waar we vaak zo ver van afstaan. Liefde schept nog meer liefde. Dankbaar zijn geeft energie aan diegene die dankbaar is en nog veel meer aan diegene die dankbaarheid mag ontvangen. Wie mild is voor zichzelf, is het voor anderen. En mild zijn creëert spontaan vertrouwen. Wat een ballast valt er weg bij diegene die vergeeft en bij diegene die vergeven wordt. En waar staan we als we niet in onszelf geloven? Moeten we nog wijzen op het belang van ademen? Het eerste wat we doen als we op de wereld komen is inademen, het laatste wat we doen voor we overgaan is uitademen.

Aandacht besteden aan deze bouwstenen brengt cruciale wijzigingen teweeg. Hopen verandert in geloven, moeten wordt mogen. Hoe geven en nemen uiteindelijk geven en ontvangen wordt. Ons draagvlak om tevreden door het leven te gaan is mogen geloven in onszelf en in de krachten die we bij onze geboorte hebben meegekregen.

Het verhaal nodigt uit om stil te staan bij onszelf. Om bewust te worden van ons denken, om mild te zijn voor onszelf en de omgeving, om te leren omgaan met dankbaarheid, liefde en vergeving. Ook voor onszelf.

Diverse methoden, stellingen en principes zijn in omloop. Het is een uitnodiging naar de lezer toe om zich in een of andere richting te verdiepen, zonder zich evenwel te verliezen in een overaanbod aan informatie.

In het verhaal, maar ook ‘tussen de lijntjes’, staan heel wat bruikbare tips. Het is aan jou, beste lezer, om er gebruik van te maken.

HET CONVENT

OPDAT ALLE LEVENDE WEZENS
GELUKKIG MOGEN ZIJN

DEEL I

1

Het was 18 uur, tijd om te vertrekken. Na heel veel voorbereidingen was Pierre begonnen aan een sabbatjaar. Hij had er lang over gedaan om te beslissen zijn stabiel leven en zijn zaak tijdelijk stop te zetten. Pierre had werk zat, vaste klanten, betrouwbare en dienstbare burens. Met de meeste mensen die hij kende was er een goede verstandhouding. Na de breuk met zijn partner Mich was Pierre wel alleen, maar nooit eenzaam. Een sabbatjaar zou veel veranderen. Zijn gepland leven, zijn vaste waarden, zijn min of meer voorspelbare weg. Dit alles moest Pierre loslaten om zijn 'ware ik' te ontmoeten. Waar zou dit sabbatjaar toe leiden, en wat zou het met hem doen?

De bewoners van 'Het Convent' wisten dat het meer dan een sabbat zou worden. Alleen Pierre was zich daar nog niet van bewust. Noch rationeel, noch intuïtief wist of voelde hij aan dat hij aan een geweldig avontuur zou beginnen, met een geweldige transformatie tot gevolg. Het enige aanknopingspunt was, dat hij op zijn vertrouwde vakantiebestemming zou aankomen: Concarneau in Bretagne. Waarschijnlijk zou hij ook nu rond vier uur 's ochtends zijn bestemming bereiken. De eerste activiteit van zijn vakantie zou een bezoek aan de vismijn worden. 's Morgens vroeg zouden de vissersboten aanmeren en zou het gezellig druk worden. De vangst zou gelost naar de loodsen getransporteerd en vervolgens in de vismijn verkocht worden. Concarneau,

een stadje uit de 16e eeuw en gekend om zijn visvangst, was ooit de derde grootste Franse vissershaven. De oude kern van de stad werd 'La Ville Close' genoemd. Dit gedeelte werd omsloten door stadsmuren, gebouwd door maarschalk Vauban. Concarneau leefde nu van het toerisme en een beetje van de visvangst. Er werd vooral zeeduivel, rode poon en makreel gevangen. De kleine vissersboten die dagelijks uitvoeren brachten meestal tarbot en tong mee. Het gebeurde dat er grotere schepen langskwamen, die de vis in de grote buitenhaven losten. Af en toe zat er tonijn bij. Het aanmeren van vissersboten, het lossen van de vis en de verkoop in de vismijn, Pierre kon er elke keer opnieuw van genieten.

Behalve de zoektocht naar zichzelf, moest er ook ontspanning zijn tijdens de sabbat. De kustwandelingen hadden steeds een helend effect.

Een van de redenen waarom Pierre een sabbat wou inlassen, was het groeiend besef dat hij niet kon waarmaken wat hij zijn klanten aanraadde, met name tijd nemen, luisteren naar jezelf, de signalen van het lichaam oppikken en er rekening mee houden.

Een klant had hem eens gezegd: "Op je sterfbed heb je meer spijt van wat je niet hebt gedaan dan van wat je wel hebt gedaan". Pierre was vijfenvijftig en dus was het nu of nooit. Hij herinnerde zich Giorgio Merzarrio, een Italiaan die als kind naar België was geëmigreerd. Hij kwam Pierre raad vragen omtrent de toekomst van zijn zaak in de Verenigde Staten. Hij had een gedetailleerd plan bij zich. De crowdfunding was meer dan geslaagd, maar wat Pierre vooral was bijgebleven was het feit dat Giorgio Merzarrio zestig was, al heel veel had gerealiseerd, maar steeds het gevoel had nog veel meer te moeten doen.

Pierre zelf was niet bepaald ontevreden met zijn leven. Maar zijn belangrijkste wens, de blik naar binnen richten om tevredener te zijn, dat proces moest volgens hem nog beginnen. Hij had zich daarom voorgenomen open te staan voor alles wat op zijn pad zou komen en aan introspectie te doen. In theorie leek het makkelijk, maar Pierre

zou echter elke dag ondervinden hoe steil en smal het pad naar boven is. Toch had hij besloten er alles aan te doen om zijn leven te kunnen afronden met een tevreden gevoel. Sommige mensen hebben luxe nodig, maar Pierre zocht vooral naar welzijn en innerlijke vrede.

Op dit moment was hij alvast bezig met het realiseren van een van zijn eigen oneliners. Descartes schreef: “Je pense, donc je suis”. Pierre zei zo vaak tegen zijn klanten: “Doe nu verder met ‘je ne pense pas, donc je suis’. Ga te rade bij je gevoelens. Wat zegt je buikgevoel? Ooit gehoord van intuïtie? Gebruik ze nu!” Hij zou nu al zijn theorieën en adviezen op zichzelf toepassen. Om een jaar zonder inkomen te leven, had hij zijn motor en enkele erfstukken verkocht.

Pierre hoopte zich ergens te kunnen settelen in een eenvoudige en rustige woning. Liefst ergens in Concarneau. Pierre had er eerder mooie meditatieve wandelingen gemaakt. Hij voelde zich goed in de natuur in Bretagne, waar de Kelten bij wijze van spreken in iedere steen en rots energie hadden achtergelaten.

Thuis had hij vooral een leegte achtergelaten. Zijn huis was nu onbewoond, nadat zijn vrouw Mich hem jaren geleden had verlaten. Eigenlijk waren ze het erover eens dat hun huwelijk ten einde was. Mich zag zijn zoektocht naar diepere waarden niet zitten. Toch heeft ze Pierre nooit iets in de weg gelegd toen hij een weekje naar een klooster of spiritueel centrum wou. Pierre had regelmatig bij de Hara Krishna in Petite Somme verbleven, in een Tibetaans boeddhistisch centrum, in de abdij van Orval en in een orthodox klooster in Chevetogne. In Indië had hij vaak weken doorgebracht in ashrams. Mich had hem één keer vergezeld. Dat was voor haar genoeg. Ze hield niet van uitspattingen. “Je moet ook niet het paterke uithangen”, had ze hem vaak gezegd. “Morgen val je dood en heb je niet van alles kunnen proeven”.

Officieel waren ze nog steeds niet gescheiden. Mich wist zelfs niet dat Pierre een sabbatjaar zou nemen. Hun dochter Evi had bij de aanvang van haar universitaire studies al duidelijk afstand genomen van